

ufo nyt

SUFOI ©

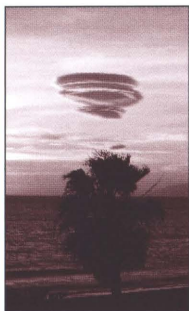
50. årg. 2008

4. kvartal

Nr. 4

**Truslen fra oven
Luftige ting på himlen
Kender astronaut sandheden?
Besøg verdens største ufo-arkiv**

**UFO-Nyt
50 år**

Forsideillustration:

Ejendommelige skyformationer har i tidens løb været afbildet i mange ufopublikationer. Har de også givet anledning til egentlige uforapporter? Dette spørgsmål ser Ole Henningsen nærmere på i artiklen "Luftige ting på himlen". Forsidefotoet er taget i El Morche i vinterhalvåret 2003, ca. 50 km øst for Malaga i Spanien.

(Foto: Familien Esborg, Sønderborg)

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.ufo.dk
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOIs formål og ledelse:

Se side 3

Copyright:

© SUFOI 2008

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af uforskning i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Indhold

Et jubilæum – og en læserkonkurrence	3
Kender astronaut sandheden?	4
Tæt på verdens største ufo-arkiv	6
Luftige ting på himlen	9
Truslen fra oven	13
Project Hessdalen update	22
Læsertilbud	23
UFO'er på tv	24

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:

Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne re-proklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2009:

I 2009 udkommer UFO-Nyt 14. februar, 16. maj, 15. august og 14. november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2009 er kr. 307,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 80,00 (i alt kr. 387,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2009-2013 inkl.) for kr. 1.535,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.935,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofenomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. 30 61 63 72.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde

Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser og pressekontakt

Kim Møller Hansen, 30 61 63 72.

Foredrag

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Et jubilæum – og en læserkonkurrence

"Igennem mange år er der sket mærkelige ting over vore hoveder, ting, som for menig mand var ganske ufattelige ... Foranlediget af udviklingen besluttede kaptajnlejt-nant H. C. Petersen og en del venner at stifte en organisation til udforskning af de mystiske ting som kaldes UFO'er. Den 15. december 1957 trådte så organisationen S.U.F.O.I. ... frem for offentligheden ... Organisationen satte sig som mål, udbredelsen af kendskabet til det der sker, samt at bevise, at der lander mennesker fra andre kloder her i Danmark, og at komme i forbindelse med disse mennesker. ... Ved udgivelsen af 'UFO-NYT' efterkommer S.U.F.O.I. et i vide kredse udbredt ønske om at få et dansk tidsskrift, der i lighed med tilsvarende udenlandske, skulle bringe UFO nyt fra hele verden. Her er det, tag vel imod det. Dette tidsskrift vil vise vejen frem og give sandheden uden omsvøb. Fortæl venner og bekendte om 'UFO-NYT', thi kun gennem oplysning kommer forståelsen. Vis tillid og støt os. Den dag er måske ikke fjern, da Deres og andres støtte er nødvendig for at få en officiel anerkendelse af tilstedeværelsen af besøgende fra verdensrummet."

Sådan skrev den ansvarlige redaktør for *UFO-Nyt* og leder af SUFOI, kaptajnlejt-nant H. C. Petersen, i lederen i det allerførste nummer af *UFO-Nyt* i november 1958 – året efter SUFOI's dannelse. Meget er sket på de forgangne 50 år, og *UFO-Nyt* formidler i dag helt andre "sandheder", end der var i spil for 50 år siden – alt andet ville også være et tilbageskridt, men det er stadig *UFO-Nyt*s opgave at "fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten", som der stod i kolofonen i november 1958.

Hvad skrev man ellers i det allerførste nummer af *UFO-Nyt*? Der var en række resumeer af observationsrapporter (de findes i dag hovedsageligt på www.ufo.dk) både fra SUFOI og fra organisationen UFO-Fyn; en rejseberetning fra forfatteren George Hunt Williamson; diverse notitser; et minileksikon, som definerer datidens væsentligste begreber, bl.a. at IFO er en forkor-

AF KIM MØLLER
HANSEN

telse for Interplanetarisk flyvende objekt!; gengivelse af første del af en artikel fra dagbladet *Sydfyn* med titlen "De flyvende tallerkener". Og så blev første artikel i en lang artikelserie med oversættelse af George Adamskis bog "Inside the Space Ships" indledt. *UFO-Nyt* november 1958 afsluttes med "Sidste nyt: Adamski kommer til Danmark".

UFO-Nyt begyndte som et 16 siders månedsblad. Det blev senere ændret til otte numre pr. år, så seks numre pr. år, for i dag at udkomme hvert kvartal. Men hvor mange numre er der egentlig udkommet i alt? Det vil vi gerne have læsernes svar på (se nedenfor). Blandt de rigtige svar trækker vi lod, og vinderen får et eksemplar af Klaus Aarsleffs nye bog "Mysterier fra rummet" vedlagt en dvd med foto- og filmmateriale bl.a. fra SUFOI's arkiver samt en animeret udgave af Orson Welles' berømte radiospil *War of the Worlds*.

Læserkonkurrence

Hvor mange numre af *UFO-Nyt* er der udkommet i alt siden det første nummer i november 1958 og til og med det nummer, du sidder med i hånden? Dobbeltnumre, fx *UFO-Nyt* nr. 4/5 1985, tæller som to numre. Skriv dit svar på kuponen side 23 og indsend kuponen til **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå**. Vi skal modtage kuponen **senest** den 10. december 2008. Vi trækker lod blandt de rigtige besvarelser, og vinderen får tilsendt et eksemplar af bogen "Mysterier fra rummet".

Kender astronaut sandheden?

Kaffen var næsten ved at gå i den gale hals, da det lokale dagblad den 25. juli 2008 meddelte, at en amerikansk Apollo-astronaut kender sandheden om rumvæsner. Ikke, at det var den store nyhed, men pressens interesse for sagen var usædvanlig.

AF OLE
HENNINGSEN

Ritzau-telegrammet fortalte: "Rumvæsener har adskillige gange kontaktet Jorden, men regeringer har holdt det hemmeligt de sidste 60 år, sagde den tidligere Apollo14-astronaut Edgar Mitchell, der var den sjette mand til at gå på Månen, ifølge avisen *Daily Mail*.

Mitchell, der har en doktorgrad i aeronautik fra Massachusetts Institut for Teknologi, sagde i et interview med radiostationen Kerrang, at han var bevidst om flere ufobesøg under sin tid hos den amerikanske rumadministration Nasa, men de var alle blevet holdt hemmeligt.

Ifølge den 77-årige pensionerede astronaut passer rumvæsnerne på vores klassiske forestilling om en lille skabning med store øjne.

- Det er blevet holdt hemmeligt af vores regeringer i de sidste 60 år. Men langsomt siver oplysningerne ud, sagde han if. *Daily Mail*. Embedsmænd fra Nasa har afvist påstanden."

Mitchell-interview i UFO-Nyt

Der gik da heller ikke lang tid, før SUFOI modtog de første mails med yderligere oplysninger om Mitchells udtalelser. Andre spurgte, hvorfor vi på vor hjem-

meside ikke havde en så epokegørende nyhed på forsiden. Til dette måtte vi så stiltørdigt gøre opmærksom på, at SUFOI og hjemmesiden www.ufo.dk ikke fungerer som et decideret nyhedsbureau, og siden vi fik forespørgslerne, var afsenderne jo åbenbart rigeligt opdateret i forvejen via adskillige andre døgnbemandede, kommercielle kanaler.

Men naturligvis kendte vi da en del til Mitchells indstilling til ufofænomener, og det gjorde SUFOI's medlemmer også. I *UFO-Nyt* bragte vi allerede i 2006 et større interview med den tidligere Apollo-astronaut Ed Mitchell, hvor han gjorde rede for en del af sine synspunkter omkring ufofænomener, Roswell-nedstyrtningen, MJ-12, ESP-forsøg m.v. For *UFO-Nyts* læsere var det således ikke den store nyhed. Nyheden bestod måske mere i, hvor stort de samme meninger blev slået op i pressen her to år efter. Ingen tvivl om, at årstiden bestemt har været medvirkende.

Det var en af vore gode ufokoleger, journalist Clas Svahn, der stod for interviewet bragt i *UFO-Nyt*. Svahn er formand for organisationen UFO-Sverige og talte i 2005 under et møde i Schweiz i flere timer på tomandshånd med Ed Mitchell. Clas Svahn er sam-

tidig vor garant for en seriøs gengivelse af Mitchells opfattelse af tingene – som det kom til udtryk i det nævnte interview.

Allerede 10 år tidligere, den 19. april 1996, kunne man i det amerikanske NBC *Dateline* tv-show høre Ed Mitchell sige, at det var hans opfattelse, at den amerikanske regering hemmeligholdt kontakten med besøgende fra det ydre rum.

Astronauten Edgar Dean Mitchell

Mitchell blev født den 17. september 1930 i Hereford i Texas og voksede op i Roswell, New Mexico. Selv om han ikke har noget førstehåndskendskab til den berømte nedstyrtningshistorie i Roswell, kendte han til de personer, der var involveret i hændelsen, har han fortalt.

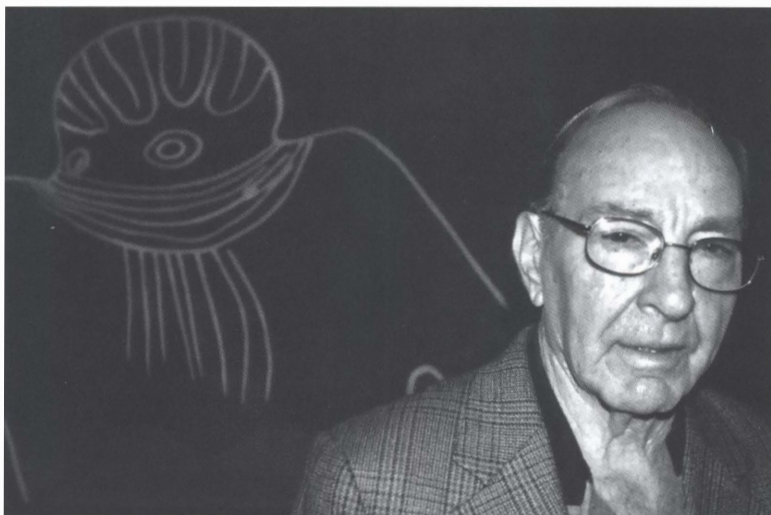
Den 5. februar 1971 blev Ed Mitchell det sjette menneske, som satte sine fødder på Månen, og oplevelserne under rumfærdigen kom til at forandre hans liv. Om bord på Apollo 14 gennemførte han telepatiske eksperimenter, og efter landingen på Jorden bestemte han sig for at udforske menneskets ukendte evner.

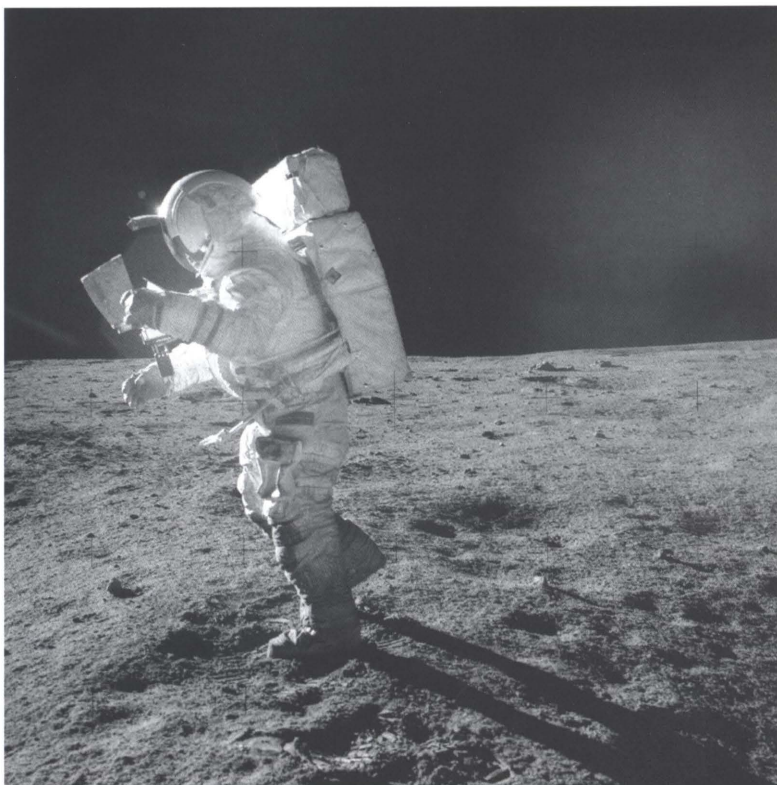
Vi er blevet besøgt – og det er hemmeligholdt

Ed Mitchells seneste udtalelser, der vakte så stort postyr, stammer fra et radiointerview med den australske radiostation Kerrang Radio den 23. juli 2008. En i forvejen lettere eksalteret radiovært kommer endnu højere op i gear, da Mitchell undervejs i samtalen bekræfter sin interesse for ufoer og liv i rummet. Det er reelle fænomener, siger han, og uddyber, at der er liv i universet, og at vi har modtaget besøg fra det ydre rum – noget der i årevis er blevet hemmeligholdt af regeringen.

Mitchell tilføjer bl.a., at han har talt med folk i militære kredse, og at de ved, at vi har væ-

Ed Mitchell
fotograferet i 2005
af Clas Svahn.

Astronauten Ed Mitchell tilhører med sine godt og vel 216 timer i rummet, heraf 33 på selve Måne-overfladen, en lille skare af amerikanske helte fra den anden generation af rumfarere. (Foto: NASA)

ret besøgt udefra og har talt om det bag lukkede døre. Han siger desuden, at han har været involveret i visse forskningsudvalg og kender folk, der har kendskab til "den virkelige historie".

Dette gælder også Roswell-historien fra 1947. Mitchell afviser, at han selv har set ufo'er i rummet, men hævder, at andre personer involveret i rumprogrammet også kender "sandheden".

Det lange radiointerview kan høres på Kerrang Radios hjemmeside. Samme sted kan man live høre reaktionen fra en NASA-talsmand, da han bliver ringet op af producer Alex fra Kerrang Radio. Talsmanden beder i sin kattedpine til sidst om at få tilsendt oplysningerne pr. mail, så han evt. kan finde en, der vil eller kan kommentere det usædvanlige interview.

Næste dag modtog Kerrang Radio så et næsten forventeligt svar fra NASA:

Kære Alex,
NASA sporer ikke UFO'er.
NASA er ikke involveret i nogen form for hemmeligholdelse af viden om ikke-jordisk liv på denne planet eller andre steder i universet.

Dr. Mitchell er en stor amerikaner, men vi deler ikke hans mening om dette emne.

Tak for muligheden for at kommentere dette.

CBS 2 talte med Apollo 11 astronauten Buzz Aldrin om Mitchells udtalelser, og han svarede bl.a.:

"Han er en fremtrædende person, og hans udsagn har brug for at blive seriøst undersøgt." Men Buzz Aldrin føler sig ikke overbevist om, at der har været en hemmeligholdelse:

"Jeg kan ikke forestille mig, at denne regering i et frit land, tilbageholder oplysninger, sådan som han hentyder til."

Mere perifære medarbejdere hos underleverandører til NASA soledede sig i ugerne efter Mitchells udtalelser i mediernes lys med den ene fantastiske udtalelse efter den anden, som efter deres mening skulle støtte Mitchells meninger og ikke mindst deres egne fantasier. En af disse var Clark C. McClelland.

Andre mener, at Mitchells udtalelser måske skulle ses i sammenhæng med den nye X-Files film, "I Want To Believe", som havde premiere kort efter Mitchells udtalelser. Mitchell var nemlig i sin tid konsulent for Chris Carter under indspilningen

af X-Files tv-serien. Er han mon stadig tilknyttet X-Files, og var hans udtalelser timet som et mediestunt?

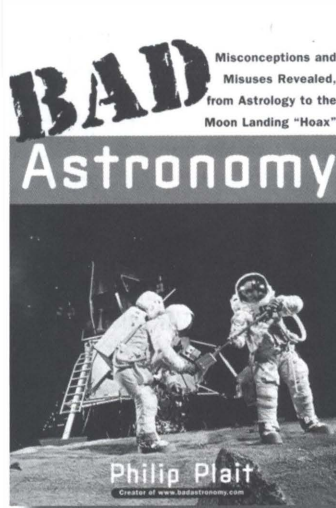
Bad Astronomy på banen

Astronomen Phil Plait, der blev kendt for sin bog "Bad Astronomy", hvor han gjorde op med mange astronomiske myter, har i adskillige år efterfølgende kommenteret alskens mystiske påstande og konspirationsteorier. Han er meget skarp og klar i mælet, når han kommenterer den aktuelle Mitchell-historie, bl.a. på denne måde:

Kære Ed Mitchell: At du har været på Månen betyder ikke, at du har ret! Apollo-astronauterne var helte. Det er helt klart for mig og bør være det for alle, og de var udsat for en utrolig risiko i forskningsojemed i et forsøg på at udvide menneskehedsviden. Men det giver dem ikke et frikort til "ud-i-den-blå-luft-argumentation".

Ed Mitchell gik på Månen i forbindelse med Apollo-14 missionen. OK, fik I den? Han gik på Månen! Og det har jeg heller ikke noget problem med. Han mener også, at aliens – altså fremmede fra verdensrummet – eksisterer. Det er også fint nok. Jeg er selv af den stærke overbevisning, at der findes andre intelligensvæsener i universet, men vil samtidig nødigt anvende ordet "tro" i den forbindelse.

Hvor Mitchells og mine veje skilles i den forbindelse er, når han mener, at sådanne væsener allerede er her og har været det i nogen tid, at regeringen ved det og har hemmeligholdt det i årtier.

Phil Plaits underholdende bog kan købes gennem SUFOI, se side 23.

Han kan naturligvis tro, hvad han har lyst til. Jeg mener, han er forkert på den, men han har ret til at tro det. Det betyder intet, hvem der tror på intelligensvæsner fra verdensrummet. Det, der betyder noget, er beviser! Vis mig de skarpe billeder. Vis mig en "flyvende tallerken" på græsplænen foran Det Hvide Hus. Vis mig noget andet end slorede billeder og videoer, øjenvidneberetninger og overmalede regeringsdokumenter. Jeg ønsker rigtige beviser.

Det andet punkt er Mitchells historie. Han har længe været en fortæller for, hvad der i bedste fald kan kaldes ude-på-kanten-videnskab, begyndende med hans undersøgelser af psykiske kræfter på Månefærden. Det er helt fint – faktisk støtter jeg ting som disse, hvis det gøres konsekvent – men i min forståelse går han helt klart for vidt.

Min pointe er ikke at angribe Mitchells troværdighed, han er et dejligt menneske og en virkelig gentleman. Jeg har mødt ham, og han var meget venlig mod mig. Nej, min pointe er, at jeg ikke rigtig kan se, hvorfor dette pludselig er blevet til store nyheder. Han har været talerør for denne ude-på-kanten-videnskab i årtier. Så jeg vil gerne være meget klar her: Jeg har enorm og virkelig dyb respekt for alle de mænd, der gik på Månen, og alle de mænd og kvinder der var med til at få dem derop. Men det giver dem ikke ret til at ignorere beviser og til at drage drastiske og urealistiske konklusioner uden beviser til at understøtte påstandene.

Ikke på noget tidspunkt har Ed Mitchell været så klar i mælet, at han har anført sine kilder til de forskellige påstande, som han har

fremsat om de ellers spændende emner, men er blot kommet med ret vage formuleringer om højtt placerede regeringsfolk osv.

Tilbage står så, om astronauten Ed Mitchell virkelig har fået en usædvanlig og konkret insiderviden? Det kan alle have nogle ideer om, men kun Ed Mitchell selv ved med sikkerhed, hvilke kilder han i givet fald i årenes løb har talt med.

Kilder:

Alle kilder til denne artikel med links til Michells og andres udtalelser på bl.a. YouTube findes på www.ufo.dk/publikal/ufo-mail/2008/um08-101.htm.

Tæt på verdens største ufo-arkiv

I Ljuraragatan i udkanten af Norrköping, syd for Stockholm, ligger verdens største ufo-arkiv. Kælderlokalerne rummer ingen fremmede rumskibe eller døde aliens i frysebokse, men derimod rapporter, bøger, tidsskrifter, udklip, lydbånd, plakater, dvd'er, plasticmodeller af ufoer og meget, meget mere – alt sammen ting og sager, som fortæller historie og rummer viden om ufooplevelser og beslægtede emner.

AF KIM MØLLER
HANSEN

FOTOS: CLAS
SVAHN

"Arkivet för UFO-forskning" (AFU) blev oprettet i 1973 af Håkan Blomqvist, Kjell Jonsson og Anders Liljegren. Det begyndte småt i en lejlighed, der inden længe var fyldt til bristepunktet med 350 bøger fra hele verden. I dag er bogsamlingen vokset til et enormt arkiv på 700 hyldemeter!

Lige fra den spæde start var formålet klart: Ufologien skal bygge på store arkiver med velunderbyggede facts – og ikke på rygter og en tro på himmelske frelsere. I dag vidner nyrenoverede lokaler på mere end 200 kvadratmeter, økonomisk støtte fra Riksarkivet, en stadig tilgang af samlinger fra hele verden og de mange frivillige hjælpere om, at AFU selv efter 35 år er fuld af liv og et stort aktiv for alle, som seriøst vil studere ufooplevelser, trossystemer o.lign.

Hvem kan besøge AFU's arkiver, og hvad kan man få adgang til?

Anders Liljegren fortæller: "Adgang til arkivet kræver intet

specielt, udover en seriøs interesse. Alle er velkomne til at besøge os. Kendte forskere i ufoorganisationer eller fra fx videregående uddannelser og universiteter kan

(generelt) forvente en højere grad af service end den 'nysgerrige troende'. Jeg håber, at vi har lært at se forskel og prioriterer det, som virker seriøst.

Håkan Blomqvist og Anders Liljegren i et nyt lokale, hvor flere personer kan arbejde samtidigt.

I den nyeste del af arkivet findes en stor samling af materiale fra ældre svenske ufogrupper.

Anders Liljegren i det nye bibliotek, som stadig er under opbygning. Her skal stå 10.000 bøger.

Vi forsøger at besvare alle mails inden for en uge, men der kan forekomme undtagelser. I de seneste fire år har vi brugt megen tid på at flytte samlingerne pga. renovering i de huse, hvor arkiverne findes (fire forskellige ejendomme), og det har betydet, at vi ikke har kunnet prioritere indkomne spørgsmål så højt, som vi gerne ville.

Vi håber, at vi snart får en internetopkobling i selve arkivet, så vi kan besvare spørgsmål direkte derfra, hvilket vil gøre alting hurtigere. Dog kan vi ikke påtage os alt for store forskningsopgaver, såsom 'at skrive en andens bog'. I sådanne tilfælde må vi – i lighed med andre arkiver verden over – bede folk om at møde op selv og lede i arkiverne.

Som grundprincip er alt tilgængeligt for alle, men der kan selvfølgelig forekomme undtagelser, fx af integritetshensyn. Vi forbeholder os også retten til at nægte adgang til materiale af visse typer, fx hvis man ønsker at kopiere en copyrightbeskyttet bog, som stadig er alment tilgængelig på markedet. Derimod sker det tit, at vi kopierer fx småskrifter og nyhedsbreve fra 1950'erne."

I hvilke forskningsprojekter er AFU's arkivalier blevet brugt?

Anders Liljegren: "Til UFO-Sveriges Projekt Värmland og Projekt Mien (feltforskerprojekt), 10-20 svenske højskoleopgaver, kopier og forlæg til www.danielfry.com og materiale til Projekt Fotocat (et spansk ufoprojekt). En del projekter i de seneste år har vi været nødsaget til at sige nej tak til pga. flytningerne af arkivet."

Hvad er planerne i den nærmeste fremtid?

Anders Liljegren: "Vi arbejder først og fremmest med at udarbejde kataloger og fortegnelser over vores materiale – i fremtiden håber vi at kunne engagere os mere i scanning og digitalisering af dele af materialet, med første-prioritet til det mest unikke, fx rapporter, fotografisk materiale og udklip."

SUFOI værdsætter samarbejdet med AFU

AFU's arkiver vokser til stadighed. Nogle år er alene bogarkivet vokset med 700 titler! Økonomiske bidrag fra ufointeresserede gør det muligt for AFU at opkøbe private samlinger rundt om i ver-

den. SUFOI har bidraget lidt til at fylde AFU's mange hylder, idet vores rapportarkiv i marts 2003 blev overført til AFU, ligesom AFU har modtaget mange bøger og tidsskrifter fra SUFOI. Det har givet lidt mere luft i adskillige danske hjem, samtidig med at vi ved, at de ufologiske godbidder nu befinder sig i velegnede lokaler, hvor samvittighedsfulde ildsjæle tager hånd om dem, registrerer og katalogiserer dem og gør det muligt for andre at inddrage den indsamlede viden i fremtidige studier af ufooplevelser m.m.

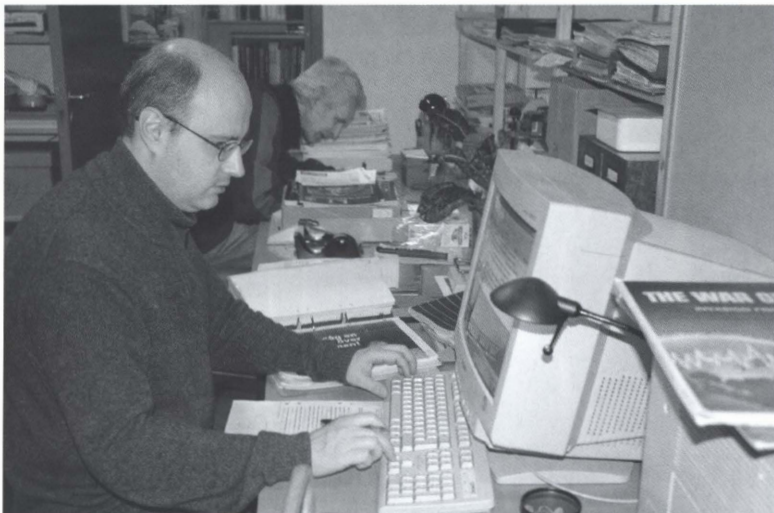
Siden 1975 har AFU, der er fondsejet, udgivet det engelsksprogede "AFU Newsletter", som fortæller om AFU's aktuelle arbejde, planer og tilgang af nye materialer til arkivet samt boganmeldelser. Det gratis nyhedsbrev kan læses på www.afu.info og er altid interessant læsning.

Flere tusinde danske og norske uforapporter står side om side på AFU's hylder - og flere er på vej.

Anders Liljegren ved rullehylderne, som kunne indkøbes takket være et tilskud på 82.000 svenske kroner fra Riksarkivet.

Rickard Andersson, som har fået arbejde via Arbetsförmedlingen och Försäkringskassan i Norrköping, registrerer rapporter, mens Sven-Olov Svensson forsøger at besvare en brevforespørgsel.

Det finder man (bl.a.) i arkiverne:

- 17.000 svenske rapporter og omkring 10.000 danske og norske rapporter
- 9.600 bøger, heraf ca. 6.700 forskellige titler/udgaver
- 24.000 tidsskrifter i "mastersamlingen"
- Ca. 25.000 svenske udklip (mange sjældne), 14.000 i en database som dækker årene 1970-1989) samt omkring 15.000 fra andre lande
- Ca. 2.000 lydbånd (hvoraf ca. 1.200 er katalogiserede)

Gode oversigter og kataloger over AFU's arkivalier finder man på www.afu.info, bl.a. en 250 sider stor pdf-fil med oversigt over tidsskriftsamlingen, se www.afu.se/mags.htm.

En af de omkring 1.000 russiske originalrapporter, som AFU's Clas Svahn og Stefan Roslund kunne bringe med hjem efter et besøg i Moskva i midten af 1990'erne.

Alle er velkomne til at kontakte AFU ifm. egne studier af ufofænomenerne, eller hvis man vil donere penge eller genstande til arkivet.

Kontaktoplysninger:

Archives for UFO Research (AFU)
P. O. Box 11027
S-600 11 Norrköping, Sverige
E-mail: afu@ufo.se
Hjemmeside: www.afu.info
Tlf. +46 703-68 32 21

Carl-Anton Mattsson fra forlaget Parthenon i Nyköping, Anders Liljegren (AFU), den tidligere UFO-Sverigeformand Bevan Berthelsen, AFU's arkivar Sven-Olov Svensson og Clas Svahn (formand for UFO-Sverige) i den ældste del af arkivet.

Luftige ting på himlen

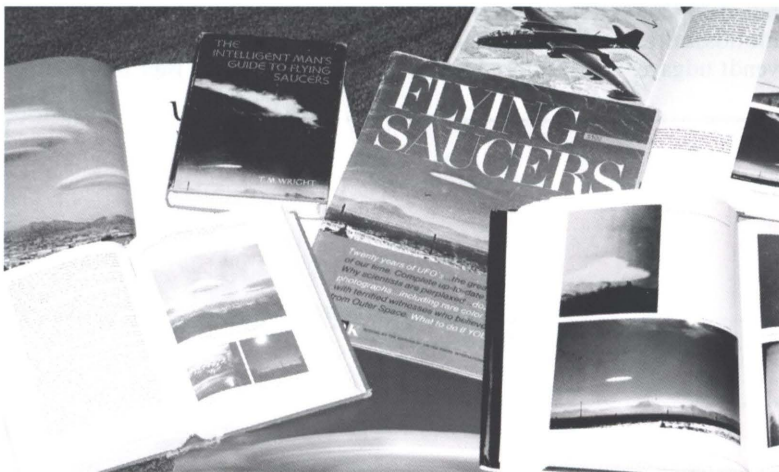
Ejendommelige skyformationer har i tidens løb været afbildet i mange ufopublikationer, men har de også givet anledning til egentlige ufor rapporter?

En belgisk ufologs forsøg på at samle og katalogisere en række billeder af såkaldte ifoer førte her i 2008 til en diskussion blandt europæiske ufointeresserede i en nyhedsgruppe på internettet om, hvorvidt den kategori, der viste billeder af ejendommelige skyformationer, skulle medtages i kataloget. Havde denne type skyer overhovedet givet anledning til et større antal ufor rapporter i arkiverne rundt om? Svarene viste, at det egentlig ikke var tilfældet. Ikke desto mindre har ejendommelige skyformationer dog siden 1950'erne optrådt markant i ufolitteraturen, i både tidsskrifter og bøger. Ikke kun som illustrationer, men også med mellemrum som billeder, der påstod at vise noget ganske usædvanligt, og som burde tages seriøst i ufosammenhæng.

I 2008 var SUFOI's fotokonsulent Hans Bødker i USA og kom hjem med et foto af denne lidt specielle type. (Foto: Hans Bødker)

AF OLE
HENNINGSEN

en såkaldt lenticularis sky. Disse lenticularis, bølgeskyer eller tallerkenskyer, ja de har mange navne, er skyer, der dannes i forbindelse med bjergtoppe og har en begrænset udstrækning. Det er endvidere mellemhøje skyer. Den sky, jeg har fotograferet, mener jeg, hører til høje skyer, og den har tilsyneladende en meget stor udstrækning horisontalt, begge dele hører ikke almindeligvis til lenticularis skyer. Jeg har ledt på internettet, men har ikke kunnet finde noget, der ligner. Det var måske en opgave for DMI?"

DMI ikke i tvivl

UFO-Nyt kontaktede derfor John Cappelen, der er senior klimatolog ved DMI, Danmarks Meteorologiske Institut, for at høre DMI's mening om skyen. Og han var ikke i tvivl:

"Det er helt sikkert en lenticularis. Altocumulus lenticularis dannes i de luftbølger, der fx kan opstå på læsiden, når vinden blæser hen over en bjergkæde. Man kalder dem også bølgeskyer eller tallerkenskyer. De ser ud, som om

Naturens luner er mangfoldige, og med visse skyformationer – nemlig altocumulus lenticularis – rammes der lige ned i noget genkendeligt fra vores almindelige forestillingsverden. Sådan ser – eller måske så – nemlig mange menneskers forestilling om konturerne af en veritabel flyvende tallerken ud. På samme måde kan de fleste mennesker nikke genkendende til at se alverdens andre figurer i skyformationer, i klipper, i træer, ja næsten overalt i naturen.

Amerikansk tallerken-sky

Hans Bødker, der har en baggrund som tidligere jagerpilot og overtrafikflyveleder, fortæller:

"Billedet af denne skyformation (se ovenfor) tog jeg i Las Vegas fra Stratosphere Tårnet – i øvrigt i retning mod Area 51. Disse skyer så vi en del af. De opstår og forsvinder hurtigt igen! Det leder tanker hen på 50'ernes ufobileder. Ved nærmere eftertanke er jeg ikke så sikker på, at det er

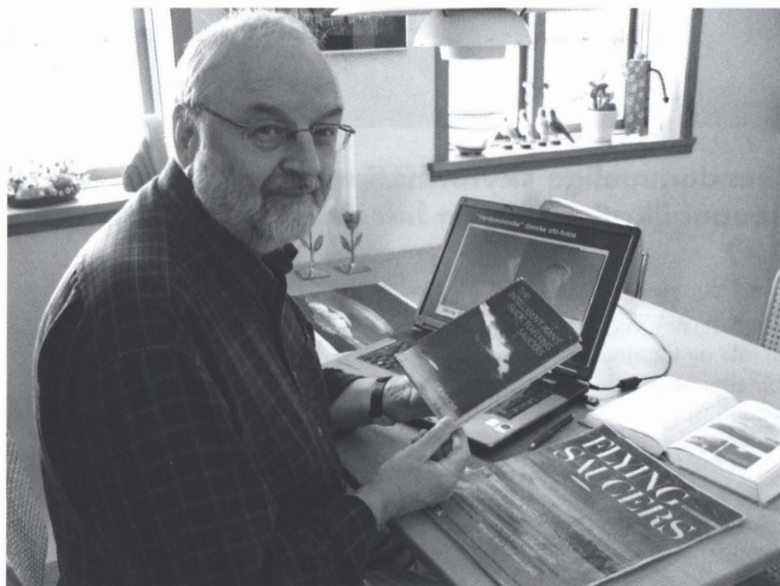
de er ubevægelige, men faktisk sker der hele tiden en skydannelse modvinds og en opløsning medvinds.

Gruppen af altocumulusskyer hører til de mellemhøje skyer, hvilket vil sige, at de typisk optræder i to til fire kilometers højde i polare egne, to til syv kilometers højde i tempererede egne og to til otte kilometers højde i tropiske områder.”

Skyer i ufolitteraturen

Linseformede skydannelse har som tidligere nævnt ofte optrådt i ufolitteraturen. Et af de bedst kendte eksempler er et foto (se øverst side 11) taget af den amerikanske sygeplejerske Ella Louise Fortune, mens hun befandt sig på Highway 54 den 16. oktober 1957 kl. ca. 01.30 PM. Skyen befandt sig over Holloman Air Force Base i Texas og bevægede sig efter hendes opgivelser tilsyneladende ikke. Hun brugte et Kodak "Pony" 135 kamera med farvefilm. Billedet blev i første omgang offentliggjort i New Mexico-avisen *Portales*, hvis redaktør tilsyneladende gættede på, at det måske kunne være en slags faldskærm eller ballon. Et i øvrigt tvivlsomt gætteri.

Ella Fortunes foto fandt vej til den amerikanske ufoorganisation APRO, Aerial Phenomena Research Organization. APRO's fo-

UFO-Nyts Ole Henningsen studerer "tallerken-skyer" i ufolitteraturen.

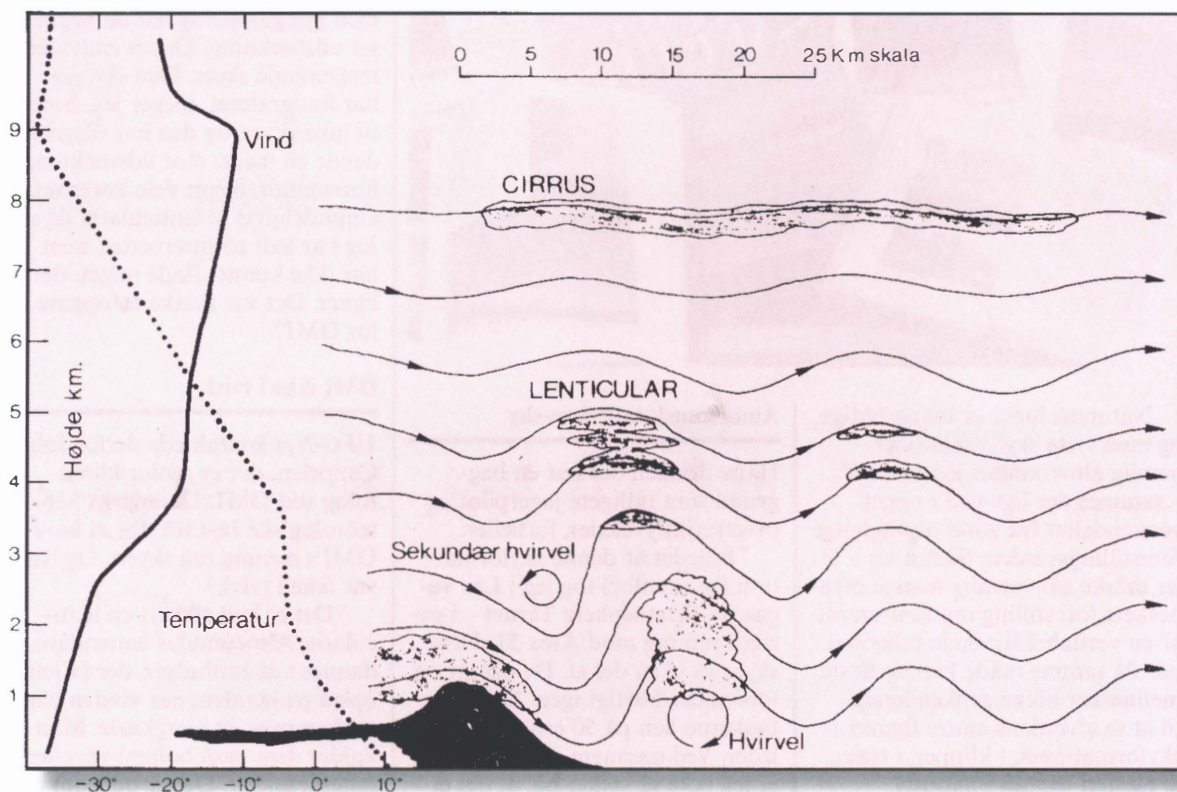
tokonsulent John T. Hopf mente efter undersøgelse af det originale billede og forstørrelser, at "objektet" havde en lysintensitet, der tilsyneladende var dobbelt så stor som de øvrige skyer på billedet, hvilket åbenbart forvirrede ham. På den anden side mente han heller ikke, at "objektet" var en eller anden form for solid genstand.

Senere dukkede Ella Fortunes billede op mange steder i verdens ufotidsskrifter – ofte i en spejlvendt udgave. Størst udbredelse

fik billedet nok, da APRO leverede fotos til den *LOOK-Special* udgave med titlen *Flying Saucers*, der udkom i 1967. Ella Fortunes skybillede prydede både for- og bagside på det kendte, internationale magasin. I sort/hvid sås billedet året efter bl.a. som forsiden på T.M. Wrights bog "The Intelligent Man's Guide To Flying Saucers".

I dag er ingen i tvivl om, at det drejer sig om en cumulus lenticularis sky. Men dengang kunne en sådan sky stadig se lidt "mystisk" ud, og især når man

Eksempler på skydannelse i forskellig højde på læsiden af et højedrag. Bemærk lenticularis-skyerne midt i illustrationen. (Kilde: *Handbook of Meteorological Forecasting for Soaring Flight*)

Ella L. Fortunes berømte foto fra den 16. oktober 1957.

tekstmæssigt huskede at kæde billedet sammen med, at det var taget i nærheden af Holloman Air Force Base.

SUFOI's publikation "UFO-Orientering" fra 1966 bragte med *Fredericia Dagblad*, 11. november 1965 som kilde, et foto taget af en kvindelig turist i Böhmen. Billedteksten henviste dog til, at den flyvende tallerken ikke var fra Mars, men en sjælden skyformation. Til sammenligning bragte redaktørerne af "UFO-Orientering" to andre billeder nedenunder fra Japan, som man åbenbart dér havde hævdet var "noget", som redaktø-

Dette foto af en cumulus lenticularis er taget i Brasilien og optrådte med organisationen APRO som kilde i det omfangsrige universitetsstudium Condon-rapporten med det officielle navn "Scientific Study of Unidentified Flying Objects", offentliggjort i 1969.

erne udtrykker det. Alle tre billeder viser dog kun, hvad vi i dag heller ikke er i tvivl om – nemlig altocumulus lenticularis skyer.

Ses ofte ved den spanske kyst

DMI har tidligere beskæftiget sig med skytypen altocumulus lenticularis bl.a. i deres nyhedsartikel den 7. februar 2005 med overskriften "Skibumsernes sky (nu med UFO)". Artiklen med den spøjse overskrift var skrevet af den daglige leder af DMI's informationskontor, cand. scient. Niels Hansen og fortalte om nogle af de interessante billeder, som DMI havde modtaget bl.a. fra skisportsfolk, men også nogle

indsendt til vejrmed@dm.dk fra familien Esborg på juleferie i 2003 nær Malaga, Spanien.

Til *UFO-Nyt* fortæller familien Esborg fra Sønderborg efterfølgende om billederne:

"Vi var på besøg hos mine svigerforældre, der bor i El Morche i vinterhalvåret. Det er en lille by ca. 50 km øst for Malaga, Spanien. De bor på 2. sal i et hus lige ud til strandpromenaden med Middelhavet lige uden for døren.

Det var vel sidst på eftermiddagen, da vi pludselig fik øje på den underlige sky ude over havet. Den skiftede farve i løbet af de par timer, vi kunne se den (indtil det blev mørkt), og formen ændrede sig også lidt. Vi var temmelig fascinerede af skyen og tog naturligvis nogle billeder af den, men de er egentlig temmelig ens. Vi har vedlagt de billeder, vi har.

Vi skal derned igen, så vi vil naturligvis holde øje med skyerne igen. Måske kommer der nogle flere flotte billeder!"

I tv-meteorologen Jesper Theilgaards bog "Det danske vejr" (Gyldendal 2006) noterer han om skytypen altocumulus lenticularis:

"Denne type kaldes på dansk linseskyer. De optræder på læsiden af bjerge, hvor luften ved passagen er sat i en bølgebevægelse. I Danmark har vi ikke rigtigt bjerge, så denne skytype ses yderst sjældent hos os. Skytypen har et ret særpræget udseende og er tidligere blevet taget for at være UFO'er."

Altocumulus lenticularis i "UFO-imitation" nær Malaga. Cand. scient. Niels Hansen, DMI: "Denne lenticularis er, som billedet viser, ikke dannet i den luftbølge, der ligger lige over bjergkammen, men i en bølge et stykke ude over bugten (dog stadig med oprindelse over bjergkammen)."

(Foto: Familien Esborg, Sønderborg)

Forstørrelse af et andet af familien Esborgs fotos af linseskyen.

Sjældne i Danmark

Denne type skyer er ikke så almindelige i Danmark, og i SUFOI's Fotoarkiv mindes jeg kun få gange at være stødt på et foto, som er indsendt, fordi det viste en lidt speciel skyformation. I et tilfælde modtog vi fra Island et foto af en skyformation, hvor fotografen havde undret sig over udseendet. Også her var der tale

Det svenske tidsskrift "UFO-Aktuellt" nr. 1/1997 offentliggjorde et usædvanligt foto taget fra et fly på vej fra Tyskland til Grækenland i sommeren 1996. En flypassager fik i 10 kilometers højde øje på en usædvanlig og meget markant formation over de sædvanlige skyer. Han tog to billeder af fænomenet, men ønsker i øvrigt at være anonym. En af hans venner sendte billederne til UFO-Sverige, der igen bad ledende statsmeteorolog Hans Alexandersson ved SMH i Norrköping om at se nærmere på billederne. Den svenske statsmeteorolog var ikke i tvivl: Også i dette tilfælde drejer det sig om en cumulus lenticularis, altså en linseformet sky, der kan opstå i bjergrige områder, hvor luftstrømmen tvinges op over bjergkammene. Hans Alexandersson pointerer, at vejr situationen må være stabil og have en vis luftfugtighed, for at der kan dannes cumulus lenticularis. (Foto: UFO-Sveriges Bildarkiv)

Familien Esborgs sidste foto af skyformationen.

om en sky af typen cumulus lenticularis, eller en såkaldt linsesky.

Det er heller ikke min opfattelse, at der i SUFOI's Rapportarkiv indeholdende over 15.000 rap-

porter fra de seneste 50 år ligger dokumenterede rapporter, der omhandler denne type af skyaftegninger, der i givet fald skulle have manøvreret rundt på himlen. □

Flere sky-billeder på internettet

Efterhånden lader de seriøst ufointeresserede sig ikke mere narre af den slags billeder. Men denne type af skyformationer har altså siden 1950'erne været årsag til utallige "ufobilleder" offentliggjort i ufopublikationer, og de flourer stadig masser af steder på internettet i en ufosammenhæng.

- Der er henvisning til flere altocumulus lenticularis billeder på DMI's website på adressen www.dmi.dk/dmilskibumsernes_sky

Større flotte samlinger af forskelligartede cumulus lenticularis skyer kan studeres på disse adresser:

- www.caelestia.be/lenticularis.html
- www.weatherscapes.com/album.php?cat=clouds&subcat=lenticularis
- www.cloudappreciationsociety.org/gallery/index.php?x=browse&category=14&pagenum=2
- <http://pic1.piczo.com/valuca/?g=25544746&cr=1>

Og skulle læserne have nogle gode billeder af denne type skyer eller andre spændende skyformationer liggende, er vi bestemt stadig interesseret i at se dem. Fotografier eller henvisninger kan sendes til SUFOI via mail på adressen: info@sufoidk

Truslen fra oven

Balloner og ufoobservationer har altid været nært forbundet: Her i Danmark har vi i de senere år, og ikke mindst i 2008, haft "glæde" af de såkaldte thailandske eller kinesiske papirlanterner – små varmluftballoner sendt op af mange feststemte danskere ved snart sagt enhver begivenhed og antaget for at være mystiske af endnu flere. Arkiverne hos mange ufoforeninger gemmer på hundredvis af rapporter, som skyldes observationer af forskellige typer balloner. I ufohistoriens tidligste år spillede balloner også en meget aktiv rolle ved ufooplevelser. Det amerikanske flyvevåbens forklaring på, hvad der styrtede ned nær Roswell i New Mexico i juli 1947, var i første omgang en vejrballoon, men forklaringen blev i 1995 ændret til en ballon fra Project Mogul (forløberen for Skyhook-ballonerne), som i 1947 var et tophemmeligt projekt, hvor højtflyvende balloner propet med måleudstyr skulle analysere radioaktivt nedfald i den øverste atmosfære og derigennem afsløre, om Sovjetunionen havde afprøvet atomvåben. Men allerede før afslutningen på Anden Verdenskrig skabte balloner mystik på himlen.

 AF KIM MØLLER
HANSEN

Japansk luftfoto af amerikanske slagskibe i Pearl Harbor under bombeangrebet, der begyndte kl. 7.55 (lokal tid) den 7. december 1941. Over 400 japanske fly deltog i angrebet, som varede i knapt to timer og satte USA's Stillehavsflåde ud af spillet i et stykke tid. (Foto: U. S. Naval Historical Center, # NH 50472)

Få uger efter japanernes overraskende angreb på den amerikanske flådebase Pearl Harbor i Hawaii-øgruppen den 7. december 1941 var der langs hele den nordamerikanske vestkyst udkommanderet civile og militære patruljer, som skulle spejde ud over Stillehavet og være opmærksomme på selv det mindste tegn på en

mulig japansk invasionsstyrke. Invasionen udeblev, men tre år senere opstod en ny trussel opsendt fra den anden side af Stillehavet af de kejserlige japanske styrker – verdens første interkontinentale våben: Fugo-ballonen.

Allerede i november 1943 blev der oprettet en helt speciel amerikansk militærenhed i Fort Ben-

ning i Georgia. Året efter var den vokset til bataljon-størrelse og bestod nu af specialuddannede soldater, som skulle kastes ned med faldskærm og slukke skovbrande. En enhed på 2.700 civile og soldater under kodenavnet Operation Fire Fly skulle sættes ind mod en ny trussel fra vest: Japanske balloner var siden november 1944 i

stort tal svævet ind over det amerikanske fastland og havde udløst bomber. Selv om truslen ikke var kendt i offentligheden og derfor ikke skabte større bekymring i den amerikanske befolkning, havde de militære myndigheder alligevel hovedpine, for ballonerne kunne også medføre biologiske våben, og så ville fanden være løs!

Et nyt projekt fødes

Ballon-angrebene var blot de seneste af en række japanske forsøg på at angribe det amerikanske fastland under Anden Verdenskrig.

I februar 1942 beskød den japanske ubåd I-17 et olietankerskib ved Santa Barbara og beskadigede et pumpehus. I juni samme år beskød ubåd I-25 en

kaserne ved Oregon og ødelagde en basketballkurv! Og tre måneder senere lykkedes det besætningen på den samme ubåd at samle og få et lille vandfly i luften. Flyet smed brandbomber, som var årsag til et par mindre skovbrande. Men det mest seriøse angreb på amerikanernes hjemmebane blev balloner bevæbnet med brandbomber.

Ideen fødtes af generalmajor Sueyoshi Kusaba og blev realiseret af major Teiji Takada og hans stab. Ballonerne skulle udnytte den kraftige og meget hurtige vinterluftstrøm, som japanerne havde opdaget i lufrummet højt over Japan – det som i dag er kendt som jetstrømmen.

Jetstrømmen findes i højder over 9,15 kilometer (30.000 fod) og kan føre en stor ballon tværs

over Stillehavet på tre dage – en flyvetur på mere end 8.000 kilometer. Ballonerne skulle bære bomber ind over USA og smide dem for at dræbe mennesker, ødelægge bygninger og sætte skove i brand. På denne måde ville japanerne straffe amerikanerne for oberstløjtnant Doolittles overraskende bombetogt mod Tokyo og andre japanske byer i 1942.

Japanerne kaldte det nye våben for "fusen bakudan", som betyder "ballon-bomber" eller "ild-balloner". Projektet fik kodenavnet FUGO.

En teknisk bedrift

Det var en stor teknisk udfordring at udvikle en ballon, som kunne klare rejsen over Stillehavet for derefter at smide en bombelast.

Ballon-truslen imødegås

Project Fire Fly: På den nordamerikanske vestkyst skulle fly nedskyde balloner, og brandmænd (såkaldte Smoke Jumpers) skulle springe ud i faldskærm og slukke skovbrande. Projektet var aktivt i perioden april-oktober 1945. The 555th Parachute Infantry Battalion (PIB) med kælenavnet "Triple Nickle" foretog 1.200 udspring og var med til at slukke 36 brande (historien melder ikke noget om, hvorvidt fugo-balloner var brandårsagen). 555th blev overført til almindelig tjeneste igen den 9. december 1947.

Sunset Project: Når et observatørkorps (Ground Observer Corps) langs kysten spottede mistænkelige objekter på himlen, blev en jager – oftest en Lockheed P-38 Lightning eller en Northrop P-61 Black Widow – sendt op, og under ledelse af et radarvarslingssystem kaldet Ground-Controlled Intercept (GCI) ledt mod objektet for at skyde det ned. Det var også projektets opgave at forsøge at bjerge balloner, så man kunne undersøge, hvordan de bedst blev sporet på radar. Systemet var delvis etableret i april 1945.

Lightning Project: Dette projekt skulle forberede Nordamerika på bakteriologiske angreb. Landsbrugsministeret, sundheds- og landbrugskonsulenter, dyrlæger, landbrugsskoler, ja, selv 4-H klubber, blev opfordret til at være opmærksomme på alle mistænkelige sygdomme blandt dyr og vegetation. Strategisk vigtige områder i det vestlige Nordamerika blev forsynet med kemikalier og lign. til rensning efter giftangreb.

Lockheed P-38 Lightning og Northrop P-61 Black Widow. (Fotos: U. S. Air Force)

En ballon fyldt med brint udvider sig og stiger, når den opvarmes af solen, og trækker sig sammen og falder, når den nedkøles. De japanske ingeniører udviklede et system styret af en trykmåler. Når ballonen kom under 9 kilometers flyvehøjde, affyrede systemet en lille sprængladning, som løsrev sandsække fastgjort til en aluminiumsring. Sandsækkene blev kastet parvis, så ringen ikke kom ud af balance. Når ballonen steg til over 11,6 kilometers højde (38.000 fod), aktiveredes en ventil, som lukkede brint ud af ballonen. Der blev også åbnet for brinten, hvis ballonens tryk nåede et kritisk punkt.

Kontrolsystemet førte ballonen sikkert gennem tre dages flyvning, og på dette tidspunkt var ballonen sandsynligvis over USA, og den sidste ballast blev smidt.

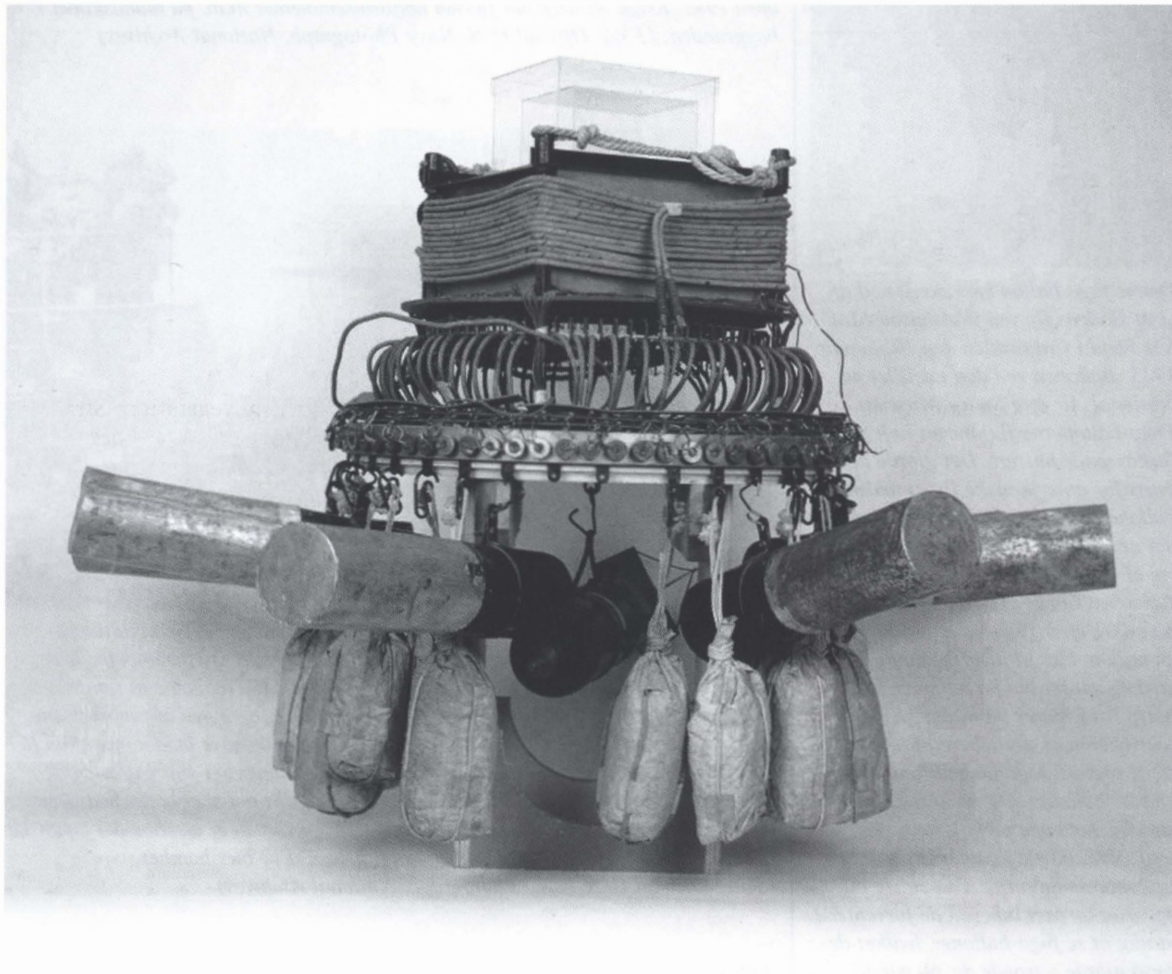
En lille sprængladning udløste bomberne, som også var ophængt i ringen, og antændte en knapt 20 meter lang lunte, der nåede op til midtvejs på ballonen, hvor den efter 84 minutters brændetid antændte en lille sprængladning, som ødelagde ballonen (se også tegningen side 18).

Fugo-ballonen skulle i alt kunne løfte 900 kg, hvilket krævede en brintballon med en diameter på ca. 10 meter og et rumfang på omkring 540 m³. Selve ballonen blev i begyndelsen lavet af gummibelagt silke, men et andet materiale viste sig hurtigt at være langt billigere: "Washi"-papir lavet af morbærbuske. Papiret var lufttæt og meget stærkt. Det fandtes dog kun i mindre ark på størrelse med et vejkort, så arkene skulle limes sammen. Til det brugte man lim udvundet

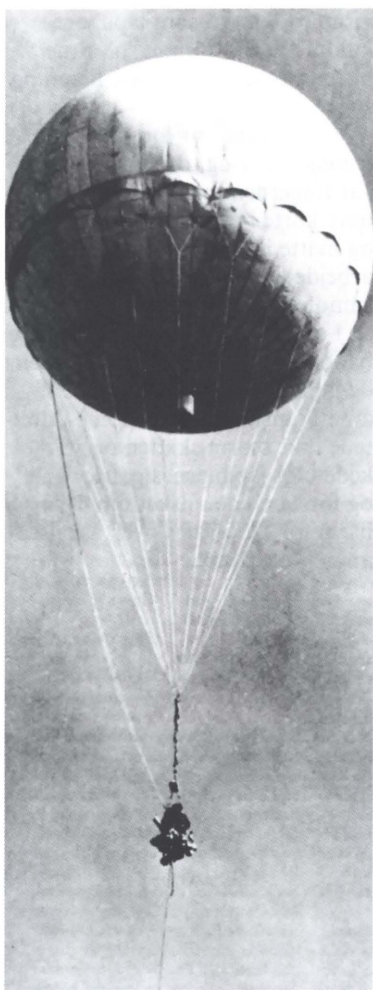
af en rodknold, som japanerne kaldte "devil's tongue". Sultne børnearbejdere stjal ofte limen og spiste den.

Arbejderne var fortrinsvis teenagepiger og -dreng, fordi de var fingernemme. Børnene skulle have korte negle, gå med handsker og måtte ikke bære hårnåle. De arbejdede indendørs i store teatre, sumohaller og lignende.

I september 1944 blev de første balloner afprøvet. Det skete, mens de japanske øer blev bombet af amerikanske fly. Angrebene udrettede ikke større skader, og styrkede blot japanernes patriotisme og forstærkede ønsket om at få hævn for Doolittles overraskelsesangreb på Tokyo.

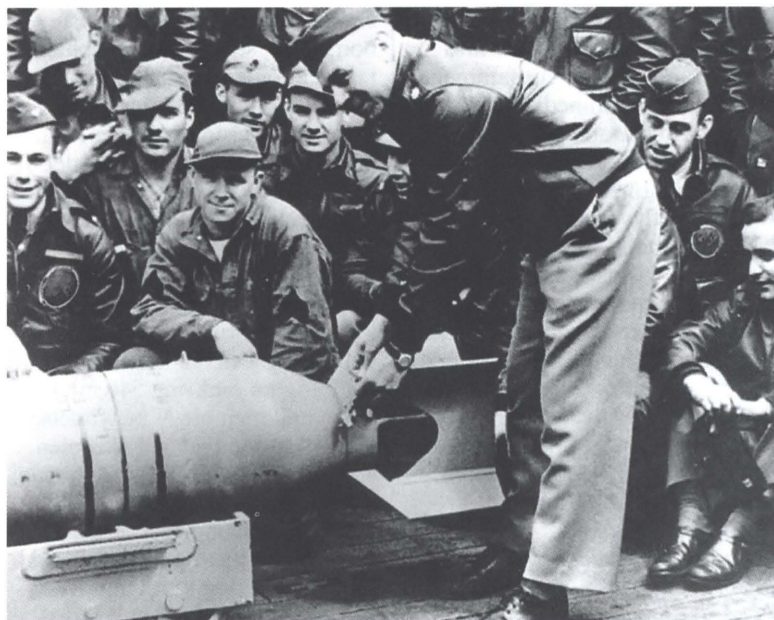

På Canadian War Museum i Ottawa er der udstillet en fugo-ballon. Billedet viser aluminiumsringen med en diameter på 1 meter, hvori der var ophængt 32-36 sandsække som ballast samt den totale armering: 4 strittende brandbomber og i midten en 15 kg bombe. De amerikanske myndigheder troede ikke, at fugo-ballonerne kunne være fløjet hele vejen fra Japan til det amerikanske fastland. Mange mente, at de måtte være opsendt fra japanske ubåde ved den nordamerikanske kyst eller sågar fra krigsfangelejre i USA eller fra interneringslejre for amerikanere af japansk herkomst. Til sidst analyserede geologer sandsækkenes indhold og kunne på grundlag af sandets sammensætning og indholdet af mikroskopiske havdyr fastslå, hvilke strandområder i Japan, sandet stammede fra. Ballonerne havde virkelig tilbagelagt en rejse på 8.000 km. (Foto: Fugo Balloon (AN 19460001-001) © Canadian War Museum (CWM))

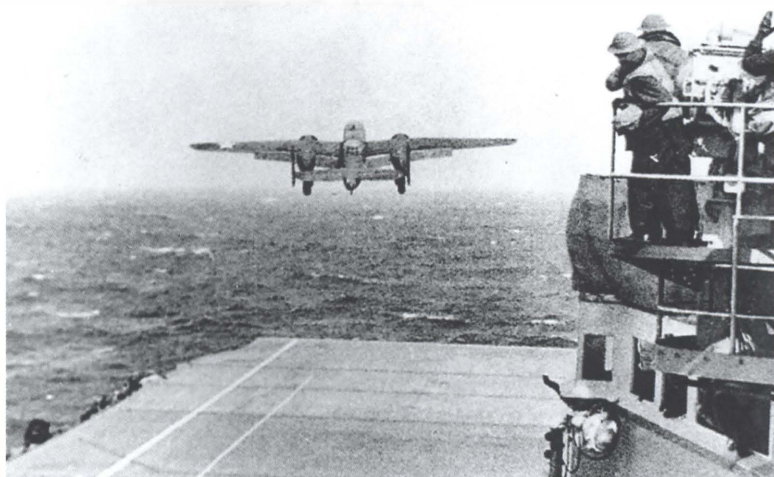

Denne fugo-ballon blev skudt ned af et af flådens fly ved flådebasen Moffett Field i Californien den 10. januar 1945. Ballonen er i dag udstillet på National Air and Space Museum. Fugo-ballonerne flog meget højt og forbavsende hurtigt. Det gjorde det svært for amerikanske fly at nedskyde ballonerne, inden de nåede ind over det amerikanske fastland. Hundrevis af civile observatorer i Ground Observer Corps (GOC) skulle være på udkig efter fugo-balloner. Så da en ballon blev et jagerfly sendt af sted og sporet ind på ballonen med hjælp fra radarer på jorden. Effektiviteten af dette beredskab var til at overse: Jagerne nedskød færre end 20 balloner. Og da beredskabet endelig var oppe på højeste niveau i maj 1945, havde japanerne indstillet ballonopsendelserne! Det vidste observatørkorpset ikke, så de forventede stadig at se fugo-balloner, hvilket de også gjorde – troede de. 68 gange blev jagere sendt på vingerne for at møde formodede fugo-balloner, der ved nærmere eftersyn vidste sig at være flådens luftskibe, Venus eller en af de vejrballoner, som blev opsendt fire gange dagligt fra landets største lufthavn.

(Foto: U. S. Army photo A 37180C)

Oberstløjtnant James H. Doolittle (1896-1993) sætter en japansk medalje fast på en 500 pund-bombe under en ceremoni på dækket af hangarskibet USS Hornet, kort før hans styrke på 16 B-25 bombefly skal lette med kurs mod Japan den 18. april 1942. Krigscensuren har fjernet uniformsemblemer m.m. på mandskabet i baggrunden. (Foto: Official U. S. Navy Photograph, National Archives)

Luftangrebet den 18. april 1942 på Japan var den hidtil mest risikofyldte operation under de første måneder af Stillehavskrigen. De 16 B-25 bombefly, hver med en fem mand stor besætning, angreb Tokyo-området, og nogle få ramte Nagoya. Skaderne på de udvalgte mål var begrænsede, og ingen af bombeflyene nåede de kinesiske flyvepladser, hvor bombeflyene skulle have landet, men kun få besætningsmedlemmer mistede livet. Til gengæld fik angrebet stor psykologisk betydning i den japanske militære overkommando, hvor det skabte flovhed. Der gik dog en rum tid, før amerikanske bombefly igen vovede at angribe det japanske fastland. Det skete den 24. november 1944, hvor Tokyo blev bombet.

(Foto: Official U. S. Navy Photograph, National Archives)

Angrebet indledes

Den 3. november 1944 blev den første af i alt 9.000 fugo-balloner opsendt med det nordamerikanske fastland som mål. Japanerne havde tre opsendelsessteder på østkysten af øen Honshu, øst og nordøst for Tokyo. Her var

der gode jernbaneforbindelser, et velegnet terræn og minimal risiko for, at mislykkede opsendelser kunne gøre skade.

I de kommende måneder blev den amerikanske befolkning opmærksom på, at noget mystisk foregik. Der blev observeret balloner og hørt drøn efter eksplosio-

ner fra Californien til Alaska. Ved Thermopolis i Wyoming så forbløffede amerikanere noget, der lignede en dalende faldskærm. En bombe eksploderede, og vragerster blev fundet omkring krateret. Et P-38 Lightning jagerfly skød en ballon ned nær Santa Rosa i Californien; en anden ballon blev observeret over Santa Monica, og stumper af washi-papir med japanske skrifttegn blev fundet på gaderne i Los Angeles. To balloner blev samme dag bjærget i Modoc National Forest øst for Mount Shasta. Tæt ved Medford i Oregon eksploderede en ballon i et flammehav. Flåden fandt balloner i havet. Ballonrester blev fundet i hhv. Montana, Arizona, Saskatchewan og i Yukon. En handlekraftig sherif i Montana skød en ballon ned med et enkelt skud fra sin jagtriffel. Endelig lykkedes det et af hærens fly at flyve tæt på en ballon og vippe den "omkuld", så den dalede uskadt til jorden, hvor den kunne undersøges og filmes.

Censuren slår til – og fra!

Den 1. januar 1945 bragte tidskriftet *Newsweek* artiklen "Balloon Mystery", som blev fulgt op af en avis dagen efter. *Newsweek*-artiklen fremsatte i øvrigt den teori, at ballonen kunne have haft en spion med. Avisomtalen fik myndighedernes afdeling for krigscensur (Office of Censorship) til at kontakte samtlige aviser (over 2.000) og radiostationer og forbyde dem at omtale ballo-

nerne og deres angreb. Strategien gik ud på, at japanerne ikke skulle få nys om bombernes effektivitet og rækkevidde. Af hensyn til nationens sikkerhed samarbejdede pressen, og japanerne fik kun kendskab til en enkelt mission, hvor en fugo-ballon nåede Wyoming og faldt ned, uden at bombelasten eksploderede.

På den japanske hjemmefront berettede propagandamaskinen om kolossale skovbrande, en panikslagen amerikansk befolkning og mere end 10.000 ofre. I virkeligheden dræbte fugo-ballonerne "kun" seks personer. Den 5. maj 1945 var den 26-årige præst Archie Mitchell og hans kone Elsie på søndagsskoleudflugt med fem børn i alderen 11-14 år i *Fremont National Forest* nær byen Bly i Oregon. 13-årige Joan Patzke fandt en nedstyrtet ballon mellem træerne, og da hun hev i den, eksploderede en bombe. De fem børn og præstens kone blev dræbt på stedet – og blev de eneste krigsofre på det nordamerikanske fastland under Anden Verdenskrig. På dette tidspunkt var japanerne holdt op med at opsende flere balloner, da de troede, at våbnet var en fiasko.

Bombeulykken i Oregon presede de amerikanske myndigheder til at ophæve pressecensuren den 22. maj 1945, så befolkningen kunne advares mod ballonerne og den skjulte bombetrussel i naturen.

Censuren havde været så effektiv, at truslen fra Japan aldrig blev en del af amerikanernes

kollektive krigsminder. De fleste primærkilder om ballonangrebene forblev klassificerede indtil begyndelsen af 1980'erne, fordi viden om fugo-ballonteknologien blev brugt af det amerikanske militær i egne spionageaktiviteter under Den Kolde Krig, ikke mindst ifm. Skyhook-ballonerne (som også gav anledning til mange ufoobservationer).

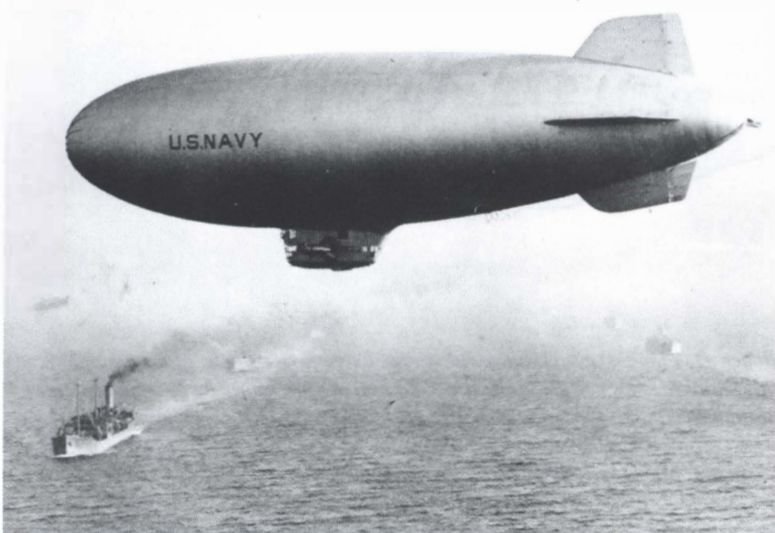
Nogle mener, at den største virkning af fugo-ballonoperationen på længere sigt måske blev, at den skabte præcedens for officiel hemmeligholdelse og censur vedrørende rapporter om fremmede, flyvende objekter – i det mindste i krigstid.

De amerikanske myndigheders pressemeddelelse om balloncensurens ophør var en lille propagandasejr for Japan. Selv om den allersidste fugo-ballon var blevet opsendt fra Japan i april 1945, meddelte en japansk talsmand på en engelsksproget radiostation den 4. juni, at de hidtidige ballonopsendelser blot havde været eksperimenter. Nu ville man "igangsætte et angreb i stor målestok med balloner bemandet med japanere fulde af dødsforagt", og at det kun var "optakten til noget virkelig stort". I virkeligheden var ballonprojektet blevet lammet af mangel på bekræftede resultater, ligesom amerikanske B-29 bombefly havde ødelagt to af de tre fabrikker, som producerede brint til fugo-ballonerne, så general Kusaba var blevet tvunget til at indstille operationen.

Af de 9.000 opsendte balloner, mener man, at ca. 1.000 nåede frem til Nordamerika, men under 400 er observeret, set eksplodere eller bjærget. Dvs. at der stadig ligger mange hundrede ueksploderede, japanske bomber i den amerikanske natur. I 1955 blev den seneste fugo-ballon fundet i Alaska og fløjet til Wright-Patterson Air Force Base i Ohio. Bombelasten var stadig livsfarlig selv efter 10 års tæring i naturen. En bombe (forsager) blev fundet i Alaska i 1992.

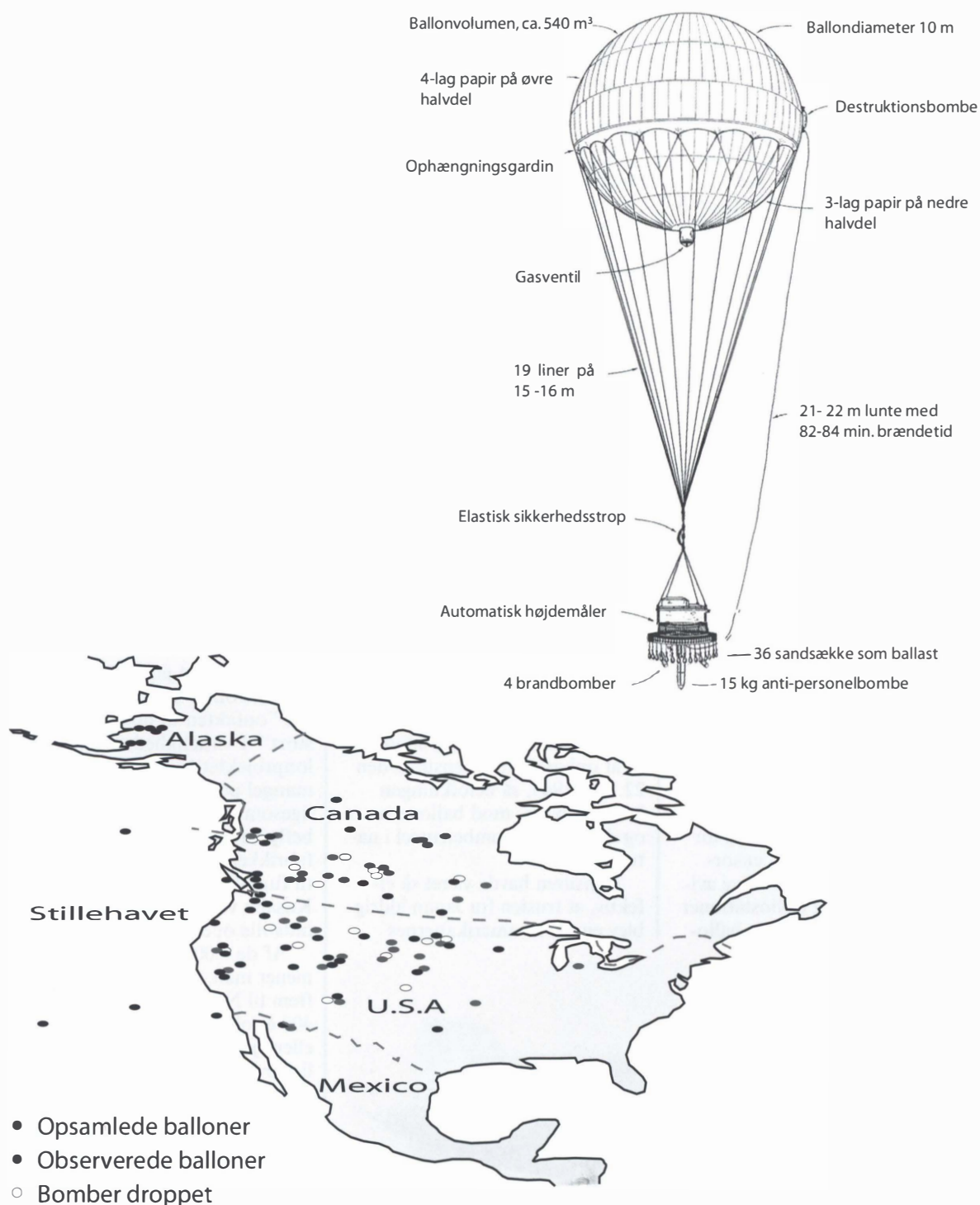
Det kunne være gået galt

I dokumentarfilmen "On a Wind and a Prayer" fortæller Fugoballonexperten Robert C. Mikes, forfatter til bogen "Japan's World War II Balloon Attack on North America":

Amerikanske luftskibe tilhørende flåden blev forvekslet med fugo-balloner af observatorer på jorden og mødt af kampklare jagerfly. (Foto: U. S. Navy)

Historisk set

Japanerne opsendte omkring 9.000 fugo-balloner. Den japanske overkommandos egne beregninger sagde, at ca. 10 % formentlig ville kunne overleve den voldsomme flyvetur tværs over Stillehavet. Amerikanske observationer og beregninger tyder da også på, at ca. 1.000 balloner nåede det nordamerikanske fastland. Men kun 312, 342 eller 361 fugo-balloner (tallet er forskelligt i kilderne) blev observeret, fundet, set eksplodere eller skudt ned. Mange af papirballonerne var dekoreret med den japanske opstigende sol og forskellige skrifttegn. To balloner kom aldrig længere end til Japan, men styrtede ned uden at gøre skade. Fugo-ballonerne blev aldrig den trussel, hverken psykologisk eller fysisk, som japanerne havde forestillet sig. De store skovbrande udeblev, ikke mindst fordi den seks måneder lange ballonoperation fandt sted i perioden november 1944-april 1945, dvs. i vintermånederne hvor skovene er mest fugtige.

(Tegning: Henrik Klinge Pedersen)

“Ballonbombeangrebet mod Nordamerika var en reel trussel. Det fandt virkelig sted, og det kunne have udviklet sig meget alvorligt ... når man tænker på, hvor mange bomber, der lå spredt over hele USA, skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvilken panik det kunne have skabt. Tænk også på de brande, det kunne have forårsaget. Vores fantasi kan let løbe af med os, når vi tænker på, hvad der kunne være sket.”

I dokumentarfilmen fortæller Michael Unsworth, historiker ved Michigan State University:

“... Det kunne have skabt store problemer for infrastrukturen i USA og Canada, både militært og civilt. Specielt, hvis der var blevet brugt biologiske våben, som kunne have skabt dødelige sygdomme blandt dyr og mennesker. Bare det at registrere, undersøge og gennemføre karantæner kunne i den grad have belastet infrastukturen.”

Og den amerikanske frygt var ikke grebet ud af luften. Japanerne havde bl.a. en koncentrationslejr kaldet Unit 731 i Ping Fan i det japansk besatte Manchuriet i det nordøstlige Kina, hvor 3.000 japanere, heraf mindst 300 læger, andet sundhedspersonale og vi-

denskabsfolk fra midt i 1930'erne udførte uhyrlige forsøg, bl.a. med biologiske- og kemiske våben med tusindvis af fanger og dyr som forsøgskaniner. Omverdenen fik kendskab til rædslerne og den potentielle trussel for omverdenen, da det lykkedes nogle fanger at flygte fra en lignende dødslejr nær Ping Fan.

Lige ved og næsten...

Bedst som japanerne næsten havde opgivet at skabe panik i Nordamerika med fugo-ballonerne, var de meget tæt på at få succes. Den 10. marts 1945 dalede en af de sidste fugo-balloner ned fra en regnfuld himmel nær Hanford Works ved Columbia River i Washington, et produktionssted tilknyttet det superhemmelige Manhattan Projekt. Ballonen endte den 8.000 kilometer lange flyvetur i højspændingsledningerne, som førte ind til den reaktor, der arbejdede i døgndrift for at producere plutonium til atombomben, som senere skulle ramme Nagasaki. Det gav en kortvarig strømafbrydelse. Efter tre dage var produktionen igen oppe på fulde omdrejninger. Angrebet viste amerikanerne, at nødstrømforsyningen og de øv-

rige sikkerhedsforanstaltninger virkede.

Der blev i øvrigt set adskillige andre fugo-balloner i nærheden af Hanford Works – både før og efter ”angrebet”. Dette gjorde bestemt indtryk på medarbejderne i projektet. Den amerikanske fysiker J. Robert Oppenheimer, som stod i spidsen for Manhattan Projektet, husker en hændelse ved Los Alamos i New Mexico før den allerførste atomprøvesprængning den 16. juli 1945:

”Det skete før afprøvningen af den første atombombe ... Jeg kan huske en morgen, da næsten alle medarbejdere stod udenfor og betragtede et kraftigt lysende objekt på himlen. Nogle betragtede det gennem kikkert. Fra den nærliggende Kirtland Field fik vi at vide, at ingen af deres jagere havde formået at komme tæt på objektet. Vores personalechef var en besindig mand, og han kom til sidst ind på mit kontor og spurgte mig, hvornår vi havde tænkt os at holde op med at beskyde Venus ... Verdens allerbedste videnskabsfolk var lige så tilbøjelige til at lide af krigsnervøsitet som alle andre. Nogle af videnskabsfolkene var overbeviste om, at de kunne se en ’gondol’ under ’ballonen’.”

Atomreaktorer hos Hanford Works ved bredden af Columbia River. Den historiske B-Reaktor ses i billedets baggrund. Her fremstillede man under Anden Verdenskrig plutonium, som i februar 1945 blev fragtet til Manhattan Projektets Los Alamos National Laboratory i New Mexico for at blive brugt i atombomben, der i august skulle kastes over Nagasaki.
(Foto: USGOV)

Fuguer og ufoer

Fugo-ballonerne førte til mange nedstyrtninger, som blev undersøgt af både militære efterretningsfolk og agenter fra FBI. Da de første rapporter om "skiver" eller "diskosser" fremkom i 1947, blev der trukket paralleller til fugo-ballonerne, og mange af de samme mennesker, som havde undersøgt nedstyrtede fugo-balloner, blev sat til at undersøge observationer af de "nye" objekter.

FBI specialagent W. G. Banister undersøger vragester af en fugo-ballon, som faldt ned i Kalispell i Montana den 11. december 1944. J. E. Bolgiano, major i hærens flyvevåben, ser nærmere på ballonens sikkerhedsventil, mens W. Boyce Stanard, kaptajn i hærens efterretningstjeneste, ser på.

I marts 1990 skabte forfatteren John Keel med en artikel i *FATE Magazine* røre i visse ufologiske kredse ved at foreslå, at objektet, som styrtede ned ved Roswell i New Mexico i juli 1947, kunne have været en fugo-ballon. Beskrivelsen af vragesterne (bl.a. små balsatræklignende bjælker med mærkelige skrifttegn og et brunt pergamentlignende materiale – påtrykt blomster – spredt over et stort område) kunne godt passe til en eksploderet fugo-ballon, ligesom det ikke var umuligt, at en eller flere fugo-balloner kunne være faldet ned to år efter krigens ophør – selv tæt på New Mexico. John Keel skrev bl.a. følgende:

"Næsten et år efter krigens afslutning dukkede en ballon op ved grænsen mellem Colorado og New Mexico. I Durango *Chapbook* juli 1946 stod der, at den 19.

april 1946 rapporterede to mænd, at Navajo-søen var blevet bombet af et brunt, flyvende objekt. De fortalte, at et sølvfarvet objekt faldt ned fra en brun kugle. Lige før den nåede vandoverfladen, eksploderede den med flammer i alle retninger. Kuglen satte farten op og forsvandt. ... To store, brune papirballoner, den ene med juletræsformede 'istapper' hængende ned, blev fundet af to campingturister nær Malheur-søen dette forår, stod der i en kort notits i *The West Oregonian* den 27. september 1947. Resterne af en tredje ballon med et mærkeligt instrument blev fundet i Klamath County i august. Folk fra hæren besøgte stedet og fjernede alle stumperne. Alle tre balloner så ud til at være håndlavede, og ifølge øjenvidnerne var der mærkelige tegn, som lignede orientalske inskriptioner, på dem."

Et FBI-dokument fra 1947 viser, at FBI trak en parallel mellem undersøgelserne af diskosser/skiver/flyvende tallerkener i 1947 og undersøgelserne af japanske fugo-balloner i 1944/45:

"Det er opfattelsen, at omstændighederne omkring de flyvende tallerkener og flyvende diskosser er meget lig den situation, som FBI stod over for, da bureauet under den forgangne krig behandlede klager forårsaget af observationer af japanske balloner. Som det vil være bekendt, iværksatte FBI på grundlag af disse klager en større undersøgelse og opsporede adskillige balloner på vegne af hæren, som på sin side informerede bureauet om, at der var tale om militære våben, og at hæren derfor overtog sagen. Det

gjorde den, og efter forholdsvis kort tid udsendte den en pressemeldelse om det fremragende arbejde, som hæren havde udført med at lokalisere disse japanske balloner. Ud fra de tilgængelige informationer er der på nuværende tidspunkt intet, der tyder på, at disse skiver bør behandles som andet end militære våben. FBI har ingen mulighed for at fastslå, hvilke eksperimenter hæren og flåden udfører, og om sådanne [skiver] kan skyldes disse eksperimenter. Vi har heller ingen muligheder for at afgøre, hvor langt russerne er kommet med givne eksperimenter, eller hvorvidt sådanne kan være et resultat af forsøg udført af den russiske hær."

I sommeren 1947 var det således meget almindeligt at mene, at de nye observationer af skiver/diskosser/tallerkener ikke var anderledes end undersøgelserne af de japanske fugo-balloner et par år tidligere. Dette kan også forklare, hvorfor myndighederne – og måske også personalet på Roswell Army Air Field – foretog en psykologisk kobling mellem skiver og balloner i sommeren 1947 og mente, at de to havde en forbindelse til hinanden, som det bl.a. fremgår af den første pressemeldelse fra Roswell-basen.

Intet tyder på, at FBI eller andre myndigheder på daværende tidspunkt forbandt det nye fænomen med fremmede rumskibe. Tankebanerne var i højere grad sporet ind på militære våben af en slags, belært af erfaringerne fra fugo-ballonerne.

Leased Wire
Associated Press

Roswell Daily Record

RECORD PHONES
Business Office 2288
News Department 2287

MONDAY, JULY 8, 1947

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

Security Council Paves Way to Talks On Arms Reductions

House Passes Tax Slash by Large Margin

Defeat Amendment By Demos to Remove Many from Ranks

Indiana Senator Lays Protest Before Patterson

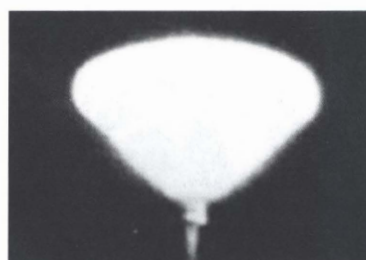
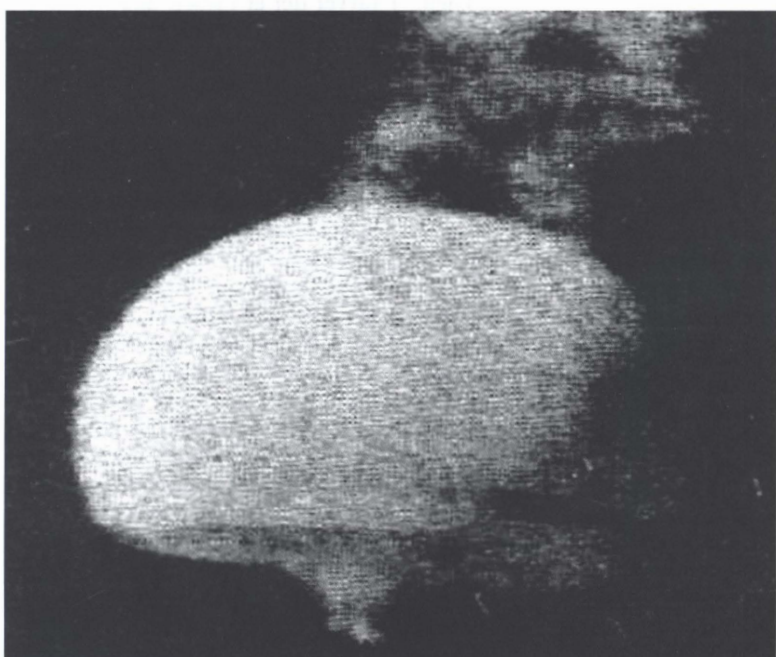
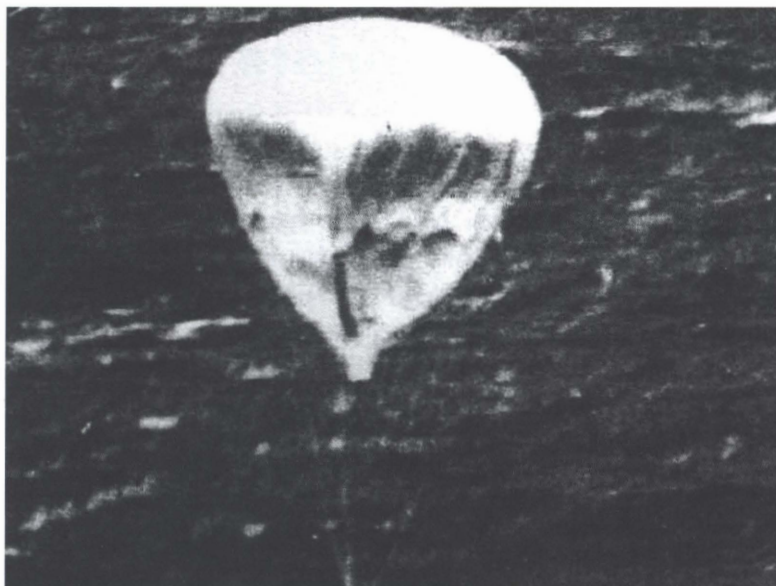
Some of Soviet Satellites May Attend Paris Meeting

Roswellians Have Differing Opinions On Flying Saucers

American League Wins All-Star Game

Ex-King Carol Weds Mme. Lupescu

Miners and Operators Sign Highest Wage Pact in History

Der er ingen tvivl om, at mange observationer fra 1940'erne, gravet frem af ufologer, som har ledt efter tidlige ufoobservationer, skyldtes fugo-balloner. Til højre ses to fotos fra 1940'erne. De er blevet kaldt ufofotos, men når man sammenligner dem med de to fotos til venstre – som helt sikkert er fugo-balloner – er ligheden ganske slående.

Få mere at vide om fugo-ballonerne

Internettet:

På internettet kan man finde en del materiale om fugo-ballonerne ved at bruge søgeord som "balloon bombs" og "fugo". Et godt udgangspunkt for søgningen er: www.project1947.com/gfb/fugolinks.htm

Bøger:

Robert C. Mikes: *Japan's World War II Balloon Attack on North America*, Smithsonian 1990, 96 sider, illustreret

Koichi Yoshino: *Balloon Bombs, Documents of the Fugo, a Japanese Weapon*

Bert Webber: *Silent Siege III: Japanese Attacks on North America in World War II*, Webb Research Group Publishers 1992, 301 sider, illustreret

Film:

On a Wind and a Prayer, en dokumentarfilm af Michael White, 2008, dvd, 60 min.

Se også: www.onawindandaprayer.com

Project Hessdalen update

Vi har gennem årene jævnligt omtalt de mange observationer, som siden 1980'erne er blevet gjort i Hessdalen i Norge. UFO-Nyt har bedt projektets leder, Erling Strand, om at give en kort opdatering – ikke mindst fordi det i pressen er blevet hævdet, at "forskere har fundet en løsning på Hessdalsfænomenet", hvilket ikke er rigtigt, ifølge Erling Strand.

AF ERLING STRAND

Hessdalen, en lille dal ca. 120 km syd for Trondheim, er blevet kendt for de mange observationer, som har fundet sted igennem mange år. Der er skrevet en hel del om dette, og mange artikler kan læses på Project Hessdalens hjemmeside www.hessdalen.org.

Kort fortalt, så begyndte den store "ufo-bølge" i slutningen af 1981 og varede til midten af 1984. Project Hessdalen blev oprettet i 1983 og gennemførte to feltstudier i hhv. vinteren 1984 og i 1985. I sidstnævnte deltog også professor J. Allen Hynek. Efter 1985 var der en pause i observationerne indtil 1993, hvor indbyggerne fortalte os, at der stadig blev gjort observationer i dalen. Det satte atter gang i Project Hessdalen, og der blev arrangeret en konference i Hessdalen i foråret 1994.

I august 1998 etablerede vi en automatisk målestation i Hessdalen. Den sender nogle data til www.hessdalen.org, andre data til italienske forskere i Bologna, og endelig noget til en server på Princeton University i USA. Samarbejdet med udenlandske forskere har udviklet sig gennem årene.

Siden 2002 er der blevet afholdt Science Camp i Hessdalen. Ungdomsskoleelever (15 år) bliver taget med til Hessdalen i en uge sammen med deres lærere for at

"udforske" Hessdalsfænomenet. Eleverne får teknisk hjælp af ingeniørstuderende. Alt foregår på feltstationer i Hessdalen. Der er så mange elever, at de fordeles på tre feltstationer, en på Finnsåhøgda, en på Rognefjell og en ved Øyungen længst inde i Hessdalen. Her overnatter de i telte. Om morgenen bliver de hentet og kørt til Hessdalens forsamlingshus, hvor de får mad og kan hvile ud indtil næste nats aktiviteter.

Der er også en hovedstation, som hele tiden er i kontakt med stationerne i terrænet via walkie talkie. Sidste nyt lægges ud på internettet på Science Camps hjemmeside www.sciencecamp.no. Feltstationerne har foruden kamera- og videoudstyr spektralkamera, vejrstation, udstyr til måling af lavfrekvente, elektromagnetiske signaler samt geigertællere.

Science Camp er blevet gennemført hvert år siden 2002, undtagen i 2005 pga. sygdom. Hver gang er 70-100 personer involveret samtidig, så der er meget at holde styr på. Elever og studerende synes, at det er spændende, og de lærer meget, både om teknik, fysik og naturfag. Eleverne udviser stor entusiasme, især når der finder observationer sted. Vi har også haft besøg af udenlandske forskere i den uge, hvor Science

Camp gennemføres, hvilket naturligvis bidrager til at gøre det ekstra spændende for eleverne.

Science Camp har også givet resultater. Der er taget spektralbilleder, som er analyseret. Et spektralbillede viser, hvilke farver der er i lyset, akkurat som en regnbue viser de farver, der findes i sollyset. Ved at analysere detaljerne i de farver, som findes i Hessdalsfænomenet, kan man blive klogere på, hvilke stoffer der findes i lyset.

To af spektralbillederne viser svage emissionslinjer, som passer til grundstofferne scandium, helium, oxygen og nitrogen. Analyser antyder også mulighed for tilstedeværelse af jern og silicium. Det skal bemærkes, at intensiteten af det optiske spektrum på disse to billeder er svag, således at linjerne er svage. Desuden er lyskilden forholdsvis stor i udstrækning, hvilket også påvirker linjerne.

Det, at mulige grundstoffer er fundet, betyder ikke, at fænomenets oprindelse er opklaret. Det giver blot anledning til nye spørgsmål. Fx hvordan kan scandium og måske jern og silicium komme op i luften, og lyse?

Vi er langt fra den løsning, som medierne ellers har bebudet.

Oversættelse: kmh

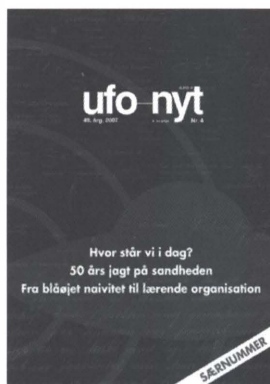

En spektralanalyse af dette lysfænomen, som var synligt i få sekunder i Hessdalen, antyder et fast objekt, ifølge civilingeniør Erling Strand fra Høgskolen i Østfold. Billedet vil indgå i en tv-udsendelse, som er under planlægning. Det originale farvefoto med spektrallinjer kan ses på www.hessdalen.org/sc-nor/2007.shtml. (Copyright www.sciencecamp.no, Bjørn Gitle Hauge (bjorn.g.hauge@hiof.no))

50 år med ufoer

SUFOI's store udgivelse om 50 års rapportarbejde skrevet af Toke Haunstrup. Rapporten er på 144 sider og velillustreret. Pris kun **kr. 180,-**

UFO-Nyt særunummer

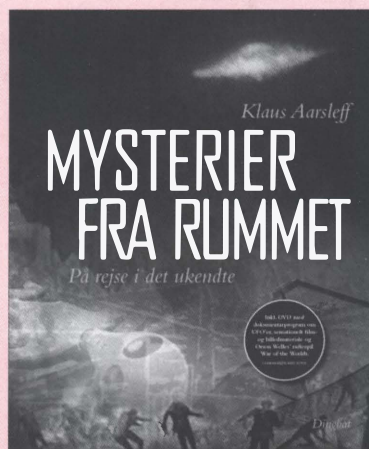
UFO-Nyt nr. 4, 2007, er et særunummer med en kort (24 sider) og populær sammenfatning af bogen "50 år med ufoer". Særunummeret er skrevet af journalist Per Borggaard, der om nogen kender SUFOI og ufoernes historie i Danmark. **Kr. 79,-**

Årets julegave

Som globetrotter og tidligere formand for Eventyrernes Klub har Klaus Aarsleff i mere end et kvart århundrede foretaget ekspeditioner Jorden rundt for at undersøge mysterier, myter og fortids-gåder fra de ældste kulturer.

I sin nye bog rejser Klaus Aarsleff længere væk end nogensinde før og går i clinch med verdensrummets største mysterier. Han beretter om de nyeste og ældste nærkontaktoplevelser og mest uforklarlige ufoobservationer, han rejser til ufokultens arnesteder og fortæller om kvæglemlæstelser, sælsomme rum-objekter og budskaber til og fra universets dybder. Og han kigger videnskaben i kortene og fremlægger forskernes chokerende og dristige teorier om fremmede livsformers udseende og universets sande natur.

Første oplag af bogen er vedlagt en dvd med sensationelt film- og fotomateriale, blandt andet fra Skandinavisk UFO Informations arkiver. Dvd'en indeholder også en animeret udgave af Orson Welles' berømte radiospil *War of the Worlds*.

Klaus Aarsleff: *Mysterier fra rummet – På rejse i det ukendte*, inkl. dvd, **kr. 269,-**

Bestillingskupon

Bestil ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede produkter og send kuponen til SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå. Ved bestillinger på kr. 250,- og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er kr. 35,- (gælder ikke UFO-Nyt abonnement og UFO-Nyt særunummer).

Navn: _____

Adresse: _____

Mit svar til læserkonkurrencen side 3 er: _____

☐ Toke Haunstrup: <i>50 år med ufoer</i> kr. 180,-	☐ UFO-Nyt årgang 2009
☐ UFO-Nyt særunummer (nr. 4/2007)..... kr. 79,-	(introtilbud til nye abonnenter)..... kr. 247,-
☐ <i>Mysterier fra rummet</i> (inkl. dvd)..... kr. 269,-	☐ UFO-Nyt 5 års abonnement
☐ <i>Universet – dødt eller levende?</i> kr. 249,-	(2009-2013)..... kr. 1.535,-
☐ <i>Bad Astronomy</i> (engelsk)..... kr. 159,-	☐ Når du ser et stjernesud (guide)..... gratis
☐ <i>UFOs – A Century of Sightings</i> (engelsk) kr. 329,-	

Stefan Roslund
Nybykroken 17 bv
S-163 70 Spånga

Vinder af 5 års abonnement

I foråret modtog alle abonnenter en lang række fordelagtige tilbud på SUFOI's materialer. Det gjorde rigtig mange brug af, så vi vil helt sikkert gentage succesen i det kommende år. Blandt de abonnenter, som hjalp os med at skaffe nye læsere, trak vi lod om et 5 års abonnement på *UFO-Nyt* (værdi kr. 1.535,-). Vinder af lodtrækningen blev Peter Laursen i Kalundborg.

UFO-Nyt i 2009

Et abonnement på *UFO-Nyt* koster i 2009 kr. 307,-. Hvis du vil sikre dig mod fremtidige prisstigninger, kan vi anbefale et 5 års abonnement (2009-2013), som kun koster kr. 1.535,-. Abonnementet bestilles på kuponen side 23.

UFO'er på TV

Mange læsere deltog for et år siden i SUFOI's 50 års jubilæumskonference i Lyngby Kulturhus og mødte her blandt andre Nick Pope, som i perioden 1991-1994 arbejdede for det britiske forsvarsministeriums hemmelige ufoprojekt. Nu kan du gense Nick Pope og mange andre, idet DR2 den 29. november sender den længe ventede Temalørdag om ufoer. I udsendelsen deltager også Ole Henningsen, Toke Havnsrup og Kim Møller Hansen. Udsendelsen om ufoer vil vare over to timer og er tilrettelagt af Ole Retsbo (tv.) fra DR Kultur.

(Foto: Flemming O. Rasmussen)